

Р
ОБЪРТ
П
АРКЪР

Двете гами

РОМАН

Превел от английски
БОГДАН РУСЕВ

ОБСИДИАН
СОФИЯ

ROBERT B. PARKER

PAINTED LADIES

Copyright © 2010 by The Estate of Robert B. Parker

All rights reserved

Превод © *Богдан Русев*

Худ. оформление © *Николай Пекарев*

ОБСИДИАН

София 2010

ISBN-978-954-769-251-0

*На Джоан:
произведение на изкуството*

1

Първият ми клиент за деня (и за седмицата, ако трябва да съм честен) пристигна в кантората ми във вторник след Деня на благодарността и се настани на един от столовете за посетители. Беше среден на ръст слаб мъж с костюм от кафяв туид, синя папийонка на листенца и самодоволен вид.

– Вие сте Спенсър – каза той.

– Точно така – потвърдих аз.

– Аз съм доктор Аштън Принс – съобщи той.

Мъжът ми подаде визитна картичка, която оставих на бюрото си.

– Много хубаво – отговорих.

– Моля?

– Какво мога да направя за вас, доктор Принс?

– Изправен съм пред много деликатен проблем.

Кимнах.

– Мога ли да разчитам на вашата дискретност? – попита той.

– Много ясно – отвърнах аз.

– Говоря сериозно – каза той.

– Виждам.

Той се намръщи леко. Не толкова неодобрително, колкото несигурно.

– Е? Мога ли? – настоя да разбере той.

– Да разчитате на моята дискретност ли?

– Да!

– Засега няма за какво да бъда дискретен – отговорих аз. – Но ако имаше, щях.

Той ме изгледа за момент, после се усмихна.

– А, разбирам – каза. – Това е опит за остроумие.

– *Onum?*

– Няма значение – каза Принс. – Но искам да бъда сигурен, че сте в състояние да се отнесете сериозно към моя проблем.

– Ще бъда в по-добра позиция да преценя, ако ми кажете какъв е проблемът – отговорих аз.

Той кимна.

– Предупредиха ме, че сте склонен да се забавлявате по този начин. Явно няма какво да се направи. Добре, преподавам история на изкуството в университета „Уолфорд“. И консултирам съответните органи по въпроси, свързани с кражба и фалшифициране на произведения на изкуството.

И съм много важен.

– Изправени ли сме пред такъв въпрос? – попитах аз.

Принс си пое въздух и шумно го издиша.

– Да, изправени сме – потвърди той.

– И въпросът изисква дискретност – казах аз.

– В значителна степен.

– Ще получите максималното от мен – уверих го.

– Максималното?

– Най-доброто за вашите интереси, което ми позволява достойнството – обясних аз.

– *Достойнството?*

– Опитвам се да не правя неща, които ще ме карат да мисля лошо за себе си.

– Господи – възкликна Принс. – Искам да кажа, че това е похвална цел, разбира се. Но вие сте частен детектив.

– Още една причина да работя с повишено внимание – отговорих аз.

Той отново си пое дълбоко въздух. После бавно кимна.

– Има една картина от седемнайсети век, нарисувана от холандския майстор Франс Хермензон – започна той.

– „Дамата със славея“ – казах аз.

– Откъде знаете, за бога? – попита Принс.

– Това е единствената картина на Хермензон, за която съм чувал.

– Той е нарисувал много малко картини – обясни Принс. – Починал е на двайсет и шест години.

– Млад – отбелязах аз.

– Съвсем млад – съгласи се Принс. – Но „Дамата със славея“ е била шедьовър. И сега е шедьовър. Собственост е на музея „Хамънд“. Но миналата седмица беше открадната.

– И крадците се обадиха? – попитах аз.

– Да.

– С искане за откуп – предположих.

– Да.

– И ако намесите полицията, те ще унищожат картината?

– Именно.

– Добре, какво искате от мен? – попитах.

– Музеят „Хамънд“ желае въпросът да бъде приключен... хм, под сурдинка. Обърнаха се към мен, за да осъществя размяната.

– Да дадете откупа и да вземете картината? – попитах аз.

– Да. И, честно казано, това малко ме притеснява. Имам нужда от защита.

– И избрахте мен? – попитах аз.

– Помолих началника на охраната на „Уолфорд“ да се консултира с един свой приятел в Бостънското полицейско управление, който препоръча вас.

– Там много ме харесват – съгласих се аз.

– Ще го направите ли?

- Да.
 - Просто така? – попита Принс.
 - Естествено – отговорих аз.
 - Каква е таксата ви?
- Когато чу отговора, той повдигна вежди. После каза:
- Е, не се съмнявам, че те ще покрият този разход.
 - От музея ли?
 - Да – отговори той. – А ако не искат да платят цялата сума, аз ще дам разликата от джоба си.
 - Много щедро – отбелязах аз.
 - Държите се иронично – каза той.
 - Напротив, защитавам ви – изтъкнах. – Нали това искате?
 - Да. И картината. Тя не е просто изключително произведение на изкуството, макар че и това би било достатъчно. Тази картина е изражение на един далечен, трагично прекъснат човешки живот.
 - Ще направя всичко, което е по силите ми – обещах аз.
 - Доколкото разбрах, това означава много – рече Принс.
- Кимнах и казах:
- И още как.

2

Сюзан и Пърл бяха при мен за уикенда. В събота сутринта излязохме да се разходим в парка. Свалихме кашката на Пърл, така че да може да тича и да притеснява гълъбите. Тя се зае с това, а двамата със Сюзан я загледахме с известна гордост.

– Значи ще направите размяната в понеделник сутрин? – попита Сюзан.

– Аха.

– Как се чувстваш? – поинтересува се тя.

– Аз съм безстрашен, както знаеш.

– В повечето случаи – каза Сюзан.

– „В повечето случаи“? – повторих аз.

Сюзан се усмихна и поклати глава.

– Какво те притеснява? – попита тя.

– Когато се прави такава размяна – обясних аз, – крадците искат да получат парите, преди да ти върнат картината. От своя страна, ти искаш да получиш картината, преди да им дадеш парите. От трета страна, те искат да бъдат сигурни, че след като върнат картината, няма да дойдат ченгетата да ги арестуват.

– Сложна работа – отбеляза Сюзан.

– Освен това те определят условията – добавих аз.

– Което не ти харесва – отбеляза Сюзан.

– Което не ми харесва – потвърдих аз.

– Нищо чудно – каза Сюзан. – На теб не ти харесва дори да ти казват каква вратовръзка да си сложиш.

– Освен ако не си ти.

Сюзан се усмихна.

– Разбира се – каза тя. – Аз винаги съм изключение.

Едно ято гълъби кълевеше пуканки, разпръснати по земята за тях. Пърл прогони гълъбите и им изяде пуканките. Една възрастна дама в палто с леопардова шарка стана от пейката, където се бяха събрали гълъбите, и дойде при нас.

– Госпожо – каза тя, – дръжте си кучето. Тези пуканки бяха за гълъбите.

Сюзан се усмихна.

– Оцеляват най-силните – отговори тя.

Жената се намръщи и се сопна:

– Не ми говори така, девойче.

– Уф – измърморих аз.

Сюзан бавно се обърна към нея.

– Да го духате – каза тя... – госпожо.

Госпожата отстъпи половин крачка назад. Лицето ѝ почервения. Тя отвори уста, после я затвори, обърна се и се отдалечи с маршова стъпка.

– На това ли ви учат в Харвард? – попитах аз.

– Не – отговори Сюзан. – Това го научих от теб. Пърл обича пуканки.

– Поне те нарече „девойче“ – отбелязах аз.

Сюзан продължаваше да гледа лошо след дамата.

– Да, по нейните стандарти.

Пърл изведнъж спря да краде пуканките на гълъбите и застана неподвижно, с вирнати уши, все едно сочеше като ловно куче. Но тя не сочеше. А гледаше.

Към нас се приближаваше златист лабрадор с голяма глава и широк гръден кош. Той величествено размахваше опашка, докато тичаше в тръс, все едно искаше да каже, че е адски готино куче и се гордее с това. Спря на крачка от Пърл и двамата се изгледаха. После се подушиха. После започнаха да се въртят един около друг,

като продължаваха да се душат. Пърл не обичаше на трапниците, така че аз застанах по-близо до тях, за всеки случай. Пърл обаче протегна предните си лапи, отпусна гърди до земята и вирна задната си половина. Лабрадорът направи същото. Пърл скочи и се втурна в кръг. Лабрадорът се впусна след нея. Кръгът започна да се разширява и скоро двете кучета вече се състезаваха през целия парк. От време на време спираха, за да отпуснат глави надолу и да вирнат опашките си. После отново се впускаха в бяг. Една привлекателна руса жена застана до нас и също се загледа в кучетата.

– Ваш ли е лабрадорът? – попита Сюзан.

– Да – потвърди тя. – Казва се Ото.

– Моята е Пърл – каза Сюзан. – Явно се разбират.

Жената се усмихна.

– Или поне ще се разбират, ако спрат за малко.

Продължихме да наблюдаваме флирта на кучетата. Те започнаха да се търкалят по земята, като се преструваха, че се хапят, и безуспешно се опитваха да се притиснат по гръб с предните си лапи.

– Често ли извеждате Пърл тук? – попита майката на Ото.

– Доста често – потвърди Сюзан.

– Ние сме от Ню Йорк. Отседнали сме от другата страна на парка.

Майката на Ото кимна към хотел „Четири сезона“.

– Явно много се харесват – каза тя. – Имате ли визитна картичка? Мога да ви се обадя, за да им организираме друга среща, докато сме тук.

– Да, разбира се – отговори Сюзан. – Пърл много ще се зарадва.

Тя подаде визитната си картичка на жената.

– Ото няма ли да има нещо против, че Пърл е стерилизирана? – попитах аз.

– Ото също е кастриран – отговори майка му.

– Мъже! – каза ми Сюзан. – Това е любов, а не секс.

– И двете си ги бива – казах аз.

Двете кучета застанаха едно срещу друго, като размахваха опашки и се гледаха в очите.

– Ти би трябвало да знаеш – съгласи се Сюзан.

3

Този път Принс беше със сив костюм от туид и папийонка на точки.

– Трябва да тръгнем на запад по шосе 2 – съобщи той, когато се качих в колата му. – След това ще ми се обадят на мобилния, за да ми кажат накъде да продължим.

Колата му беше волво С30, което ми беше малко тясно.

– Знаят ли, че съм с теб? – попитах го аз.

– Казах им, че съм взел един приятел, защото ме е страх да отида сам.

– И?

– Трябвало да стоиш в колата и да не се намесваш.

Кимнах.

– Имаш ли пистолет? – попита ме той.

– Разбира се – отговорих аз.

– Използвал ли си го?

– Да.

– За да стреляш по някого?

– Най-често използвам мушката, за да си чистя зъбите – отговорих аз.

Той успя да се усмихне.

Продължихме на запад по „Стороу“, покрай реката. Денят беше ясен и доста студен. Гребците обаче тренираха здраво – нямаше да спрат, докато реката не се заледе. Подминахме някогашния стадион на бейзболния отбор „Брейвс“, който сега се използваше от Бостънския

университет. Старият вход с мозайката си стоеше на Гафни Стрийт, а отдясно се виждаха останки от подиума за съдиите. От лявата страна на стадиона имаше железопътни релси, а над тях минаваше новата магистрала.

– Когато това бил стадионът на „Брейвс“, един играч на име Дани Литуайлър ударил топката толкова силно, че тя прелетяла над лявата стена на стадиона и паднала в един товарен влак, който пътувал към Бъфало. Това се смята за най-дългият доказан удар в историята на бейзбола.

– Съжалявам, но не разбирам за какво говориш – каза ми Принс.

– Няма значение – казах аз.

Докато се движехме на запад по шосе 2, никой не ни следеше. В противен случай трябваше да са по-добри от мен, което не ми се струваше много вероятно. Сигурно бяха поставили човек на някакво определено място и щяха да се обадят по телефона, когато той ни видеше. Оглеждах се за наблюдател, но не видях.

Стигнахме до шосе 128, което в тази отсечка се смята за част от междушатската магистрала 95. Телефонът звънна. Принс вдигна и се заслуша. След известно време каза „Добре“ и се обърна към мен.

– Мини по надлеза над сто двамайсет и осмо, направи обратен завой от другата страна и тръгни обратно, като караш бавно.

Погледнах назад. Наблюдателят сигурно беше застанал на някой от съседните надлези. Минахме над шосе 128 и навлязохме в „Линкълн“, докато намеря къде да обърна, после поехме назад. Принс притискаше мобилния телефон до ухото си. Той кимна и каза:

– Да спрем под първия надлез. Добре... Аз да сляза с парите... Добре... Да се кача горе и да застана по средата на моста.

Принс се обърна към мен.

– Ти трябва да останеш в колата, иначе няма да има сделка.

Кимнах.

Стигнахме под първия надлез и аз отбих встрани. Принс шумно преглътна и излезе от колата. Протегнах се към задната седалка, където имаше куфар с пари, и му го подадох.

– Успех – казах му аз.

Той кимна, обърна се и бавно започна да се изкачва по рампата с големия куфар. Един куфар тежи доста, колкото е пълен с пари.

От моето място, точно под надлеза, дори не можех да видя размяната. Свалих прозорците, изключих двигателя и се заслушах. По шосе 2 минаваха коли. Стори ми се, че чух как една от тях спря точно над главата ми. Може би се отвори врата. След около трийсет секунди може би се чу как вратата се затвори. После колата може би потегли отново. Продължих да чакам. Тишина. Погледнах към рампата. След малко видях как Принс се спуска по нея, като носеше изненадващо малък квадратен пакет. Може би всичко щеше да бъде наред.

Но не. В следващия момент пакетът експлодира и го пръсна на парчета.